

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 401/2024-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom Mgr. Henrichom Schindlerom, Skuteckého 33, Banská Bystrica, proti uzneseniu Správneho súdu v Bratislave sp. zn. 6Sf/29/2023 z 3. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. júna 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením správneho súdu sp. zn. 6Sf/29/2023 z 3. apríla 2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil správnenému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia (ktoré sťažovateľka k ústavnej sťažnosti nepripojila, no ústavný súd sa s ním oboznámil z verejne prístupného zdroja, internetovej stránky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky) vyplýva, že sťažovateľka podala 2. augusta 2023 správnenému súdu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. 101713027/2023 zo 7. júla 2023, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trnava č. 100370281/2023 z 23. januára 2023, ktorým správca dane určil daň podľa pomôcok v zmysle § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2016 tak, že daň vyrubenú daňovým priznaním zvýšil na daň zistenú správcom dane vo vyrubovacom konaní. Spolu s podanou žalobou navrhla, aby správny súd priznal žalobe odkladný účinok, ktorý odôvodnila tým, že okamžitým výkonom alebo inými právnymi

následkami napadnutého rozhodnutia jej preukázateľne hrozí závažná ujma, značná hospodárska a finančná škoda a že priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom. Zároveň poukázala na ekonomickú situáciu spoločnosti. Okamžitý výkon správnu žalobou napadnutého rozhodnutia v daňovej veci by poškodil výkon jej podnikateľskej činnosti, má vplyv na jej účasť vo verejnom obstarávaní, ohrozuje ju na dôveryhodnosti a platobnej neschopnosti, keďže v dôsledku straty obchodných partnerov by nebola schopná vyplácať mzdy, dane a odvody.

3. Správny súd napadnutým uznesením návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe ako nedôvodný zamietol, keďže sťažovateľka neosvedčila priamu hrozbu závažnej ujmy, čo je prvým predpokladom na priznanie odkladného účinku. Hrozba zákonom predpokladaných negatívnych následkov musí byť pre priznanie odkladného účinku žalobe spojená s okamžitým výkonom preskúmaného rozhodnutia. Sťažovateľka tvrdila vo svojom návrhu všeobecne, že jej výkonom rozhodnutia hrozí závažná ujma, značná hospodárska a finančná škoda, ale túto hrozbu relevantným spôsobom nepreukázala. Správny súd jednotlivo vyhodnotil sťažovateľkou predložené dôkazy, z ktorých nevyplýva konkrétna bezprostredne hroziaca ujma, a poukázal na to, že sťažovateľka nepreukázala ani to, že by bolo začaté daňové exekučné konanie. Nad rámec nevyhnutného odôvodnenia však správny súd uviedol, že ani samotné začatie daňového exekučného konania bez toho, aby boli naplnené podmienky ustanovené v § 185 písm. a) SSP, nie je dôvodom priznania odkladného účinku správnej žalobe.

4. Správny súd uzavrel, že poukázanie na hypotetické následky a na následky, ktoré ešte ani nenastali, nepredstavujú dôvod na vyhovie návrhu na nariadenie odkladného účinku správnej žalobe. Povinnosťou sťažovateľky bolo preukázať priamu, a nie len hypotetickú hrozbu závažnej ujmy. Sťažovateľka neosvedčila ani skutočnosť, že priznanie odkladného účinku správnej žalobe nie je v rozpore s verejným záujmom.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Podstata sťažnostnej argumentácie spočíva v tvrdení sťažovateľky, že napadnuté uznesenie správneho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď správny súd nesprávne aplikoval § 258 v spojení s § 185 písm. a) SSP. Podľa názoru správneho súdu sťažovateľka hrozbu možnej závažnej ujmy nepreukázala žiadnymi dôkazmi. Uvedené tvrdenie je podľa názoru sťažovateľky v rozpore s jej tvrdeniami uvedenými v správnej žalobe, ako aj s obsahom administratívneho spisu. Skutočnosť, že správny súd odmietol odkladný účinok len predmetným konštatovaním, je podľa názoru sťažovateľky v hrubom rozpore so zásadou spravodlivosti a obsahom práva na spravodlivé súdne konanie.

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukázala na skutočnosť, že rozhodnutím žalovaného, ktoré bolo výsledkom vyrubovacieho konania a ktoré bolo následne napadnuté správnu žalobou, bol sťažovateľke určený rozdiel dane na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie apríl 2014 v sume 105 786,90 eur, čo však nezodpovedá obsahu napadnutého uznesenia správneho súdu, ktoré napokon sťažovateľka ani nepripojila ako prílohu ústavnej sťažnosti (bod 2 tohto uznesenia). Sťažovateľka je toho názoru, že svoj návrh na priznanie odkladného účinku správnej žaloby dostatočne odôvodnila, keď okrem predloženia dokladov preukazujúcich jej tvrdenia podrobne rozpísala a preukázala aktuálnu ekonomickú situáciu spoločnosti. Rovnako poukázala

na fakt, že na trhu pôsobí 23 rokov, zamestnáva takmer 50 zamestnancov, v danom regióne patrí medzi kľúčových zamestnávateľov a od jej činnosti je závislých niekoľko desiatok ďalších spoločností v rámci Slovenskej republiky. Všetky záväzky voči štátu si vždy riadne a včas plnila a plní a nikdy sa nedostala do žiadneho omeškania.

7. Podľa názoru sťažovateľky správny súd nepriznanie odkladného účinku správnej žalobe nedostatočne odôvodnil. Zároveň poukázala na neodôvodnené rozdiely v rozhodovacej praxi správneho súdu, ktorý v obdobných právnych veciach založených na totožnom skutkovom základe priznal správnym žalobám odkladný účinok.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením správneho súdu (ktoré nadobudlo právoplatnosť 24. apríla 2024), ktorým správny súd zamietol návrh sťažovateľky na priznanie odkladného účinku jej správnej žaloby, keďže sťažovateľka je toho názoru, že v danom prípade dostatočne preukázala existenciu dôvodov na priznanie odkladného účinku.

9. Z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že skutkovo a právne obdobné veci sťažovateľky už boli opakovane predmetom jeho prieskumu, pričom uzneseniami č. k. II. ÚS 287/2024-14 z 28. mája 2024, III. ÚS 231/2024-12 z 24. apríla 2024, IV. ÚS 181/2024-40 zo 16. apríla 2024 boli jej ústavné sťažnosti atakujúce uznesenia správneho súdu (ktorými zamietol návrhy sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žalobe) odmietnuté ako zjavne neopodstatnené. V predmetných prípadoch sa pritom príslušné daňové orgány a správny súd zaoberali zvýšením dane z pridanej hodnoty vo vyrubovacom konaní za iné zdaňovacie obdobia (apríl 2014, september 2015 a február 2016).

10. Z takmer identickej argumentácie sťažovateľky prezentovanej v ústavnej sťažnosti, ktorá je predmetom predbežného prerokovania, možno vyvodiť, že odôvodnenie napadnutého uznesenia správneho súdu obsahovalo, čo sa týka právneho posúdenia veci, obdobné závery ako v iných veciach, ktoré už boli ústavným súdom preskúmané a rozhodnuté. Ústavný súd pritom nemá ani v tejto prejednávanej veci sťažovateľky dôvod odchýliť sa od svojich skôr vyslovených záverov, pričom v zmysle § 56 ods. 4 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na nich v plnom rozsahu odkazuje bez potreby ich opakovania.

11. Napokon po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že považuje záver správneho súdu o nesplnení podmienok na vyhovieť návrhu sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žalobe za ústavne akceptovateľný a z ústavného hľadiska tak nenachádza priestor, aby do tohto hodnotenia správneho súdu akokoľvek zasiahol. Napadnuté uznesenie nevybočilo z medzí ústavnosti a správny súd náležite interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia Správneho súdneho poriadku, pričom svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil.

12. Ústavný súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľke nič nebráni podať opätovný návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe a relevantne súdu preukázať existenciu

takých nespochybniteľných skutočností, ktoré predstavujú reálnu hrozbu závažnej ujmy či iného nenapraviteľného následku, ku ktorým by došlo okamžitým výkonom napadnutého rozhodnutia žalovaného (m. m. I. ÚS 53/2018).

13. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

14. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, je potrebné uviesť, že právna vec sťažovateľky sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej vyplýva, že vylučuje aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru na veci daňové, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, vo veci Jussila proti Fínsku, č. 73053/01, bod 45, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001 vo veci Ferrazzini proti Taliansku, sťažnosť č. 44759/98, body 24 a 31). Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých daňových veciach, kde daňové konanie považuje za konanie trestné.

15. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že správne orgány vo veci sťažovateľky neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti. Nie je tak naplnená požiadavka druhého kritéria z troch v zmysle tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie trestného charakteru a konštatovať aplikabilitu čl. 6 ods. 1 dohovoru (IV. ÚS 183/2021). Ústavný súd preto dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj vo zvyšnej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2024

Miloš Maďar
predseda senátu